

הכלבה קופצת בזמן הכיבוי

עשר דקות אחרי התי פוצצות הרימון בתוך

המכונית, כשהאש כבר פשטה בה, הוחז סילון המים הראשון על ידי הכבאים שהוזעקו למקום. בתמונה רואים מימין את הכבאי מכוון את סילון המים אל עבר המכונית הברי ערת. בצידה השמאלי של התמונה רואים את הכלבה מזנקת החוצה, מבעד לחלון מנופץ.

כשהצלמת הבחינה לראשונה בדמות הכלבה, לא האמינה למראה עיניה והחליטה להגדיל את התצלום כדי לבחון אותו בתשומת לב רבה. את התוצאה ניתן לראות בתמונה התחתונה מימין, שבה רואים בבירור את ראש הכלבה ואת זוג רגליה הקדמיות. לשם השוואה מתפרסמת לידה תמונה הכלבה סיטו, שצולמה כמה שעות אחרי שחזרה ממסע התלאות שלה. הפרופיל הניבט מתוך הלהבות (למעלה) דומה לפרופיל של סיטו (למטה).

האם ניתן היה להציל את האם ובתה, שנשרפו למוות, לכודות במכוניתן, ליד תחנת הכוח רדינג ד' בתל-אביב, בליל שבת לפני שבועיים?

איש לא העלה שאלה פשוטה זו על דל שפתיו, והיא לא נזכרה כלל בדיווחים המפורטים בכלי-התיקשורת. מחקירת ה' מישטרה עלה, כי מקור הדליקה, שהותירה אחריה שתי גופות חרוכות, של סנדרה חדד-רוזנשטיין (37) ובתה טלי (9), היה בהתפוצצות של רימוניד בתוך המכונית. נפלו קורבן להתפוצצות ולא לשריפה, ר ממילא לא עלתה השאלה האלמנטרית, הצצה אוטומטית בראשו של כל כבאי טירון במחבי אש: האם אפשר היה להציל את הקורבנות?

השאלה הגורלית הועלתה השבוע — לא עלידי חוקרי המישטרה, אלא עלידי גילה ריון, צלמת העולט הזה, שנקלעה למקום בשעה שהמכונית הייתה אפופה להבות ו-

שחצולומיה, שפורסמו בחלקם בעולט הזה (2217), נמסרו גם לחוקרי המישטרה. כחור מר מסייע לפיענוח התעלומה.

מוות

בחנק

הפיצוץ של המכונית האופל רקורד ב' שעות החשיכה, ליד אתרים כה רגילים, כמו תחנת הכוח רדינג ושדה-התעופה שדה דב, עורר את הרושם המידי שהמדובר בפגיעה של פידאיון פלסטיניים. זו הסיבה לאזעקתם המיידית של אנשי-מישטרה. לא היו אלה אנשי-מישטרה רגילים, אלא אנשי יחידת-חבלה, בעלי מיומנות שזכו לי אימון מיוחד.

החבלנים שהגיעו למקום סברו בתחילה כי המכונית הבוזרת היא מיקרה רגיל של תאונת-דרכים, ושלא היא היתה העיל לה לאזעקתם. לרגע חשבו להמשיך בדרי

כס, כדי לאתר את היעד שלשמו הוזעקו. אך בירור נוסף, באמצעות הקשר, שיכנע אותם כי הגיעו למקום הנכון.

גם אז לא עלתה האפשרות להציל את קורבנות הפיגוע. גם החבלנים וגם האויר חים שהחלו להתקהל במקום חששו מהתי פוצצות נוספת — של שאריות חומר-נפץ או של מיכל הדלק. הכל היו משוכנעים, כנראה, שאם מצויים בני-אדם במכונית אפופת-האש, הרי הם פידאיון. הבודדים ש' העזו להתקרב למכונית הורחקו מיד, ובי תקיפות.

סיפרה הצלמת: "גם אותם שניסו להתקרב אל המכונית הבוזרת לא היו יכולים להבחין כמה אנשים לכודים במכונית. ומה המראה שלהם. החשיכה הייתה גמורה ור האש מסנוורת, כך שעבדתי כמו עיוורת, בצורה אינסטינקטיבית לגמרי. אור הפלאש האיר אמנם את המכונית לרגע, אבל אי אפשר היה לראות דבר בעין רגילה. רק

אחר כך, בשעת הפיתוח במעבדה, גיליתי דברים נוספים."

בקרב הקהל נשמעו צעקות. אחדים הזהיר רו "להתרחק מהמקום!" אחרים קראו "עזרת! עזרת!" אולם עזרה-אית אחד מסר בעדותו במישטרה, כי שמע זעקות-כאב. "הצעקות עדיין מהדהדות בראשי," סיפר, "ולא נותנות לי מנוחה!"

כחמש דקות אחרי הפיצוץ כבר נדמו הקולות שנשמעו מכיוון המכונית. עתה אחזה האש בחלק הקידמי של המכונית, במקום מושבו של הנהג ובמושב הסמוך לו. אז נשמעו קולות הצופרים של מכבי-אש.

כשפרץ סילון המים של הכבאים, הלח-בות החלו דועכות. יצאו מאות סקרנים מודאגים מתוך החשיכה שמסביב וקרבו לאופל רקורד שהשתתה כליל. האם נהרגו האם ובתה מן ההתפוצצות, או שנשרפו למוות כמה רגעים לאחר מכן? פקד משה כספי, ראש צוות-החקירה של